ARREST VAN HET HOF
VAN 15 DECEMBER 1977 [1]

Arbeidsauditeur
tegen B. Dufour,
SA Creyf's Interim en SA Creyf's Industrial
(verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Correctionele rechtbank te Charleroi)

Zaak 76/77

Samenvatting

Wegvervoer — Sociale bepalingen — Harmonisatie — Persoonlijk controleboekje — Afgifte — Vervoersonderneming — Verplichting — Onderneming die tijdelijk personeel verhuurt — Eventuele aansprakelijkheid
(Verordening 543/69, art. 14, lid 7 en lid 8)

De vervoersonderneming heeft na te gaan of er aan de leden van de bemanning een persoonlijk controleboekje moet worden afgegeven, zodat zij tevens tot naleving van artikel 14, lid 7 en lid 8, verplicht is. Dit zou slechts anders zijn indien de krachtens artikel 14, lid 9, der verordening vastgestelde nationale wettelijke regeling die aansprakelijkheid voor het bijzondere geval van verhuur van arbeidskrachten mocht leggen op de onderneming die tijdelijk personeel verhuurt.

In de zaak 76/77,

betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 EEG-Verdrag van de correctionele rechtbank te Charleroi, in het aldaar aanhangig geding tussen

DE ARBEIDSAUDITEUR

en

B. DUFOUR, SA CREYF'S INTERIM EN SA CREYF'S INDUSTRIAL

om een prejudiciële beslissing inzake de uitlegging van het woord „onderneming" in artikel 14, lid 7 en lid 8, van 's Raads op 25 maart 1969 vastgestelde verordening nr. 543/69 tot harmonisatie van bepaalde voorschriften van sociale aard voor het wegvervoer

wijst

1 — Procestaal: Frans.

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt: H. Kutscher, president, M. Sørensen en G. Bosco, kamerpresidenten, A. M. Donner, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, A. J. Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe en A. Touffait, rechters,

advocaat-generaal: F. Capotorti
griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

Overwegende dat de feiten en de argumenten, door partijen tijdens de schriftelijke en mondelinge behandeling voorgedragen, kunnen worden samengevat als volgt:

I — Feiten en procesvoering

Blijkens het verwijzingsvonnis heeft de gendarmerie bij een op 30 juli 1975 te Ronse (België) gehouden controle een voor rekening van de firma Daniel Construction Company International rijdend vrachtmotorrijtuig staande gehouden, bestuurd door de chauffeur André Gustin, die niet in het bezit bleek van het persoonlijk controleboekje als voorzien in artikel 14, lid 1, van 's Raads verordening nr. 543/69, terwijl er in het motorrijtuig ook geen controleapparaat aanwezig was — hetgeen de noodzaak van een persoonlijk boekje zou hebben doen vervallen. —. De firma Daniel CCI heeft betoogd dat zij bij de SA Creyf's Interim de chauffeur André Gustin had ingehuurd ten einde hem op een van haar eigen vrachtmotorrijtuigen te doen rijden. De beheerder van laatstgenoemde vennootschap, Bernard Dufour, heeft verklaard dat hij aan de firma Daniel CCI een chauffeur in het bezit van een geldig rijbewijs had verhuurd, alsook dat de SA Creyf's geen motorrijtuig bezat.

De procureur des Konings heeft een vervolging ingesteld tegen Bernard Dufour wegens overtreding van het Koninklijk Besluit van 23 maart 1970, zoals bekrachtigd in artikel 2 van de wet van 18 februari 1969, alsook tegen de SA Creyf's Interim, die ten deze civiel aansprakelijk zou zijn.

De correctionele rechtbank te Charleroi heeft zich afgevraagd of de verplichting om aan de bemanning van een motorrijtuig een persoonlijk boekje uit te reiken, rust op de onderneming die alleen arbeidskrachten, in casu: een vrachtautochauffeur, verhuurt, dan wel op de onderneming die hem inhuurt en voor het vervoer over de weg van zijn diensten gebruik maakt.

De correctionele rechtbank heeft vastgesteld:

— dat volgens artikel 14, lid 1, van 's Raads verordening nr. 543/69 (PB 1969, L 77) de bemanning van een

motorrijtuig dat geen geregelde dienst onderhoudt, een persoonlijk controleboekje bij zich moet hebben van het in de bijlage der verordening opgenomen model;
- dat er volgens artikel 14, lid 7, door iedere onderneming een register der persoonlijke boekjes moet worden bijgehouden, in welk register de naam van de bemanningsleden aan wie een boekje is afgegeven, moet zijn vermeld;
- dat afgesloten persoonlijke boekjes volgens artikel 14, lid 8, gedurende tenminste één jaar door de onderneming moeten worden bewaard.

Na tevergeefs te hebben gezocht naar een omschrijving van het begrip onderneming in de zin van artikel 1 van verordening nr. 543/69 — alwaar een omschrijving wordt gegeven van de termen waarmede in de volgende bepalingen wordt gewerkt — heeft de correctionele rechtbank overwogen dat in artikel 18 der verordening, wat de voor zijn uitvoering nodige wetgevende, verordenende en administatieve bepalingen betreft, naar te zijner tijd (na raadpleging van de Commissie) door de Lid-Staten zelf vast te stellen maatregelen is verwezen; blijkens dat artikel 18 zullen die bepalingen onder meer de organisatie, procedure en controlemiddelen betreffen, alsook de bij overtreding *toepasselijke sancties.*

Na vervolgens een onderzoek te hebben ingesteld naar — en zich te hebben verdiept in — de nationale bepalingen, door de Belgische gezagsorganen ter uitvoering van de communautaire verordening nr. 543/69 vastgesteld, is de correctionele rechtbank, gezien de Koninklijke Besluiten van 23 maart 1970 en 7 mei 1973, tot de conclusie gekomen dat het begrip onderneming daarin evenmin als in de communautaire bepalingen wordt omschreven. Ook de uitspraken van het Belgische Hof van Cassatie verschaffen te dien aanzien geen opheldering.

De correctionele rechtbank te Charleroi heeft dan ook, met gebruikmaking van de daartoe in artikel 177 van het EEG-Verdrag geboden mogelijkheid, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen de navolgende prejudiciële vragen (betreffende de uitlegging van het woord „onderneming" in artikel 14, lid 7 en lid 8, van verordening (EEG) nr. 543/69 van 25 maart 1969 en de bijlagen van de Belgische Koninklijke Besluiten van 23 maart 1970 en 7 mei 1973) gesteld:

„1. Heeft het woord ‚onderneming' uitsluitend betrekking op de natuurlijke of rechtspersoon die hetzij zelf, hetzij door middel van ondergeschikten, wegvervoer verricht, zelfs indien dit vervoer slechts een gedeelte van zijn beroepsbezigheden vormt?
2. In geval bovengenoemd persoon gebruik maakt van de arbeid van iemand die hij heeft gehuurd om zijn voertuig(en) te besturen, is die persoon dan ontslagen van de verplichting het persoonlijk controleboekje aan elk bemanningslid te verstrekken en heeft het woord ‚onderneming' in dit geval betrekking op de natuurlijke of rechtspersoon die arbeidskrachten verhuurt?
3. Moet men aannemen dat het woord ‚onderneming' de betekenis heeft van ‚werkgever' en dat in dat geval de ondergeschiktheidsverhouding tussen de verhuurder van arbeidskrachten en de werknemer in stand blijft of tussen de huurder van arbeidskrachten en de werknemer tot stand komt?"

De Commissie van de Europese Gemeenschap en de regering van het Koninkrijk der Nederlanden hebben krachtens artikel 20 van het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie schriftelijke opmerkingen ingediend.

Het Hof heeft, de advocaat-generaal gehoord, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan. Het heeft evenwel de verwijzende rechter verzocht om, zo mogelijk, over te leggen:
- het tussen de „beide ondernemingen" ten aanzien van de chauffeur André Gustin gesloten contract;

— de te dien aanzien door de ondernemingen gewisselde correspondentie;
— het contract, door de chauffeur Gustin met de dienstpersoneel verhurende onderneming aangegaan;
— de identiteit van de ondernemer die het salaris van Gustin betaalt en voor hem in de sociale verzekering bijdraagt,

terwijl aan de Commissie verzocht is om tijdens de mondelinge behandeling nader aan te geven wie volgens haar „normaliter" het controleboekje moet afgeven: de eigenaar van een vrachtmotorrijtuig of degene die de chauffeur verhuurt.

II — Samenvatting van de krachtens artikel 20 van het Statuut van het Hof gemaakte opmerkingen

De „ontvankelijkheid"

De *Commissie* deelt mede dat zij met betrekking tot de ontvankelijkheid van het verzoek van de correctionele rechtbank te Charleroi „voorzover de uitlegging der communautaire voorschriften betreffende" niets heeft op te merken.

Ten aanzien van het recht

De *Nederlandse regering* is, ten aanzien van de eerste aan het Hof voorgelegde vraag, van mening dat de term onderneming in de zin van verordening (EEG) nr. 543/69 uitsluitend betrekking heeft op natuurlijke en rechtspersonen, die zich hetzij zelf hetzij door middel van eigen of gehuurde arbeidskrachten geheel of ten dele bezighouden met het verrichten van wegvervoer en daarmee samenhangende werkzaamheden.

Met betrekking tot de tweede en de derde vraag is de Nederlandse regering van oordeel dat de term onderneming in het geval in deze vraag bedoeld, zodanig dient te worden uitgelegd dat er onder wordt verstaan de natuurlijke of de rechtspersoon voor wie een bemanningslid feitelijk werkzaamheden in het kader van het wegvervoer verricht. Bedoelde persoon dient het persoonlijk controleboekje te verstrekken en dient voor de niet-naleving van alle tot de onderneming gerichte voorschriften, waaronder de verplichting tot het verstrekken van het persoonlijk controleboekje, strafrechtelijk aansprakelijk te zijn. De Nederlandse regering acht deze oplossing gewenst, omdat zij het rechtvaardig oordeelt dat die persoon strafrechtelijk aansprakelijk is die de meest gerede is die invloed kan uitoefenen op de naleving van voornoemde voorschriften.

De *Commissie* wijst, na de feiten en de huidige stand der regeling te hebben gereleveerd, op het belang van verordening nr. 543/69, die naar het Hof in het arrest 65/76 van 25 januari 1977 (Jurispr. 1977, blz. 29) heeft overwogen, een drieledige doelstelling heeft: sociale vooruitgang, harmonisatie der mededingingsvoorwaarden en veiligheid op de weg.

In het onderhavige geding rijst de vraag wat onder „onderneming" in de zin dier verordening is te verstaan, te weten in het bijzonder geval dat de diensten van de chauffeur die het voertuig van een vervoeronderneming bestuurt, worden „ingehuurd" van een onderneming die tijdelijke arbeidskrachten verhuurt (voor tijdelijke arbeid binnen de Gemeenschap verwijst de Commissie naar een artikel van professor G. Schnorr, CDE 1973, blz. 131).

Uit verordening nr. 543/69 en de Belgische uitvoeringsbepalingen blijkt ten duidelijkste dat er onderscheid wordt gemaakt tussen de onderneming en de leden van de bemanning — wier verplichtingen niet dezelfde zijn —, alsook dat de nationale overheidsbureaus die het individuele controleboekje afgeven, zulks niet rechtstreeks aan de bemanning doen, doch het ter beschikking houden van de ondernemingen, die het — op hun beurt — aan de bemanningen uitreiken.

De Commissie meent, na bestudering van de verordening en de bijlage, dat de termen onderneming en werkgever door elkaar worden gebruikt; het Hof heeft hierop gewezen in de 11e overweging van voormeld arrest 67/76. De term „onderneming" dient dan ook zo ruim mogelijk te worden opgevat, zodat er zowel de werkgever die het salaris betaalt en de sociale lasten op zich neemt, onder valt als een ieder die — als meerdere — de chauffeur onder zich heeft.

De moeilijkheid is echter in casu juist gelegen in het feit dat het dienstverband van de chauffeur — via een onderneming die tijdelijke werkkrachten verhuurt — is aangegaan met een ander dan degene jegens wie hij tot gehoorzaamheid verplicht is; er is met betrekking tot een en dezelfde chauffeur van een dubbele arbeidsrelatie sprake, „dat wil zeggen dat de onderneming die tijdelijke arbeidskrachten verhuurt, een chauffeur niet mag „uit" huren zonder zich ervan te verzekeren dat hij in het bezit is van het persoonlijk controleboekje, dat men, evenals bij voorbeeld een rijbewijs, verplicht is bij zich te hebben; zo ook mag de onderneming die een vervoer doet verrichten, de chauffeur niet met een harer vrachtmotorrijtuigen laten vertrekken zonder zich er van te hebben vergewist dat hij het boekje bij zich heeft; ten slotte kan de chauffeur zich zonder dat boekje niet op de weg begeven; hij moet het dagelijks bijhouden".

Omdat hier derhalve sprake is van de verplichting een bepaald resultaat te bereiken, meent de Commissie dat „wanneer er aldus meerdere ‚ondernemingen' bij betrokken zijn, zij zich er over en weer van dienen te verzekeren dat een hunner het controleboekje afgeeft, zodat de verordening volledig tot toepassing kan komen".

Er kunnen zich dan verschillende gevallen voordoen:

a) De nationale wetgever kan de nodige voorschriften hebben gegeven en, voor gevallen als het onderhavige, hebben bepaald welke onderneming in feite het controleboekje aan de bemanning moet verstrekken.
b) Zo niet, dan zou in de overeenkomst tussen de betrokken ondernemingen bepaald moeten zijn welke onderneming tot afgifte van het boekje verplicht is.

Het staat uiteraard aan de nationale rechter na te gaan in hoeverre zulke bepalingen bestaan. Ontbreken zij, dan dienen de ondernemingen die, al dan niet rechtstreeks, bij gelegenheid of voortdurend, betrokken zijn bij vervoerwerkzaamheden die onder het toepassingsgebied der verordening vallen, zich er van geval tot geval — en alvorens de bemanning vertrekt — van te vergewissen dat het persoonlijke boekje aan de bemanning is afgegeven.

De verplichting tot afgifte van het boekje is de onvoorwaardelijke verplichting tot het bereiken van een bepaald resultaat, en zij is gelegd op al degenen die met de uitvoering van de verordening te maken hebben, waardoor wordt vermeden dat zij één voor één, wijzende op de aansprakelijkheid van de ander, trachten zich aan de eigen aansprakelijkheid te onttrekken.

Wanneer de betrokken ondernemingen zich niet tevoren hebben vergewist dat het controleboekje is afgegeven, zijn zij ook beide voor de niet-afgifte aansprakelijk te achten.

De Commissie stelt derhalve voor de door de correctionele rechtbank te Charleroi aan het Hof van Justitie gestelde prejudiciële vragen als volgt te beantwoorden:

— „onder ‚onderneming' in de zin van verordening nr. 543/69 is te verstaan ieder natuurlijk of rechtspersoon die, al dan niet rechtstreeks, bij gelegenheid of voortdurend betrokken is bij een vervoerverrichting welke onder het toepassingsgebied dier verordening valt, dat wil zeggen zowel degene die van een ingehuurde arbeidskracht gebruikt maakt als hij die de arbeidskracht heeft verhuurd;

— bij gebreke van nationale voorschriften — of overeenkomsten tussen partijen — waarin is vastgelegd op wie de verplichting tot afgifte van het boekje rust, dienen de verschillende betrokken ondernemingen zich er over en weer van te vergewissen dat het persoonlijke controleboekje metterdaad is afgegeven;
— zo niet, dan dienen zij wegens de niet-afgifte aansprakelijk te worden geacht."

III — Mondelinge behandeling

Ter terechtzitting van 26 oktober 1977 is als gemachtigde van de Commissie verschenen de heer E. Lasnet.

Hij heeft in voege als na te melden op twee vragen van de rechterrapporteur geantwoord:
— de Commissie volhardt bij het standpunt dat een situatie als tot het onderhavige geschil aanleiding heeft gegeven, normaliter in een nationale bepaling moet zijn geregeld;
— zo niet, dan kan een oplossing in de tweede plaats zijn gelegen in het feit dat de betrokken ondernemingen in der minne een overeenkomst zijn aangegaan;
— zo niet, dan dienen de ondernemingen zich er over en weer van te vergewissen dat de communautaire regeling wordt geëerbiedigd; de chauffeur zelf behoort die regeling te kennen, immers niemand wordt geacht de wet niet te kennen;
— in ieder geval is de verplichting tot het bereiken van een bepaald „resultaat", zoals in de communautaire regeling voorzien, een onvoorwaardelijke hetgeen verklaart waarom beide ondernemingen gezamenlijk aansprakelijk kunnen worden gesteld;
— alleen op grond van bepaalde aanwijzingen mag een der ondernemingen ten deze in meerdere mate aansprakelijk worden geacht dan de ander — in die zin de Nederlandse regering —.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 22 november 1977 zijn conclusie genomen;

Ten aanzien van het recht

1 Overwegende dat de correctionele rechtbank in het arrondissement Charleroi bij vonnis van 13 juni 1977, ingekomen op 30 juni 1977, het Hof krachtens artikel 177 van het EEG-Verdrag heeft verzocht zich uit te spreken over de uitlegging te geven aan het woord „onderneming", zowel voorkomende in artikel 14, lid 7 en lid 8, van verordening (EEG) nr. 543/69 van 25 maart 1969 (PB L 77 van 29. 3. 1969, blz. 49) tot harmonisatie van bepaalde voorschriften van sociale aard voor het wegvervoer, alsook in de bijlagen van de Koninklijke Besluiten van 23 maart 1970 en 7 mei 1973 tot uitvoering van vorenbedoelde verordening;

2 dat die vraag is gesteld naar aanleiding van het feit dat er een strafvervolging werd ingesteld tegen de directeur van een onderneming welke tijdelijke ar-

beidskrachten verhuurt en die een „tijdelijke chauffeur" ter beschikking van een vervoeronderneming had gesteld, waarna de chauffeur op 30 juli 1975 als bestuurder van een vrachtmotorrijtuig met een toegestaan maximum gewicht van meer dan 3,5 ton is staande gehouden zonder in het bezit te zijn van het persoonlijk controleboekje, verlangd in artikel 14, eerste alinea, van verordening nr. 543/69, overtreding strafbaar gesteld in artikel 2 van de Belgische wet van 18 februari 1969;

3 dat de nationale rechter zich afvraagt of de verplichting het persoonlijk controleboekje aan de bemanning af te geven, rust op de onderneming die zich het verhuren van werkkrachten ten doel stelt dan wel op de onderneming die voor haar vervoer over de weg van de diensten van die chauffeur gebruik maakt, in aanmerking genomen dat in de bijlage de termen „onderneming" en „werkgever" worden gebezigd zonder dat daarvan in verordening nr. 543/69 een definitie is gegeven;

4 dat de nationale rechter de navolgende vragen heeft gesteld:

1) Heeft het woord „onderneming" uitsluitend betrekking op de natuurlijke of rechtspersoon die hetzij zelf, hetzij door middel van ondergeschikten, wegvervoer verricht, zelfs indien dit vervoer slechts een gedeelte van zijn beroepsbezigheden vormt?

2) In geval bovengenoemd persoon gebruik maakt van de arbeid van iemand die hij heeft gehuurd om zijn voertuig(en) te besturen, is die persoon dan ontslagen van de verplichting het persoonlijk controleboekje aan elk bemanningslid te verstrekken en heeft het woord „onderneming" in dit geval betrekking op de natuurlijke of rechtspersoon die arbeidskrachten verhuurt?

3) Moet men aannemen dat het woord „onderneming" de betekenis heeft van „werkgever" en dat in dat geval de ondergeschiktheidsverhouding tussen de verhuurder van arbeidskrachten en de werknemer in stand blijft of tussen de huurder van arbeidskrachten en de werknemer tot stand komt?

5 Overwegende dat er, gezien deze vragen, termen aanwezig zijn een onderzoek in te stellen naar de uitlegging van verordening nr. 543/69, gelet op het bestaan van ondernemingen die tijdelijke arbeidskrachten verhuren en ondernemingen die van hun diensten gebruik maken;

6 Overwegende dat in 1969, toen de instellingen van de Gemeenschap de condities van het vervoer over de weg hebben geharmoniseerd, er nog weinig arbeidskrachten verhurende ondernemingen waren, hetgeen verklaart dat de problemen welke zij op dit bijzondere gebied doen rijzen, niet zijn opgelost;

7 Overwegende dat het treffen van „alle nodige maatregelen voor de afgifte en de controle der boekjes" in artikel 14, 9e alinea, van verordening nr. 543/69 aan de Lid-Staten is overgelaten;

8 Overwegende dat in artikel 14, lid 7 en lid 8, van verordening nr. 543/69 is voorgeschreven dat „iedere onderneming ... een register van de persoonlijke controleboekjes [moet] bijhouden en dat „de afgesloten persoonlijke controleboekjes ... gedurende ten minste één jaar door de onderneming [moeten] worden bewaard";

9 Overwegende dat de onderneming die tot het bijhouden van een register der personlijke boekjes verplicht is, alleen in de Italiaanse tekst der verordening nader is aangegeven, in die zin dat die verplichting op „de vervoeronderneming" rust;

10 dat de term „onderneming" daarentegen in de andere officiële talen der Gemeenschap niet nader is omschreven;

11 Overwegende dat de vraag naar het toepassingsgebied der verordening ratione personae — in verband met de vraag welke onderneming, gezien het verschil tussen de onderscheiden teksten, ten tijde der feiten voor de afgifte van het boekje aansprakelijk was te achten — moet worden beantwoord met inaanmerkingneming van het in de verordening neergelegde stelsel — en de doelstellingen van dat stelsel —;

12 dat die verordening, in het bestek ener harmonisatie der nationale wettelijke regelingen, gericht is op een aantal doelstellingen, waarbij het om de sociale bescherming van de chauffeur, om de veiligheid op de weg, alsook om gelijke mededingingsvoorwaarden voor de vervoerders gaat;

13 dat men in deze verordening — teneinde eerbiediging dier doelstellingen af te dwingen — onder meer een individueel boekje heeft voorzien, met da-

gelijkse werkbladen waarop met name de rij- en rusttijden worden aangetekend, alsook een weekstaat, waarop de beroepswerkzaamheden gedurende een week worden opgesteld;

14 dat dit boekje niet is voorgeschreven voor het vervoer met de in artikel 4 van verordening 543/69 genoemde voertuigen of voor vervoer buiten de Gemeenschap (artikel 2);

15 Overwegende dat de vervoersonderneming — die bepaalt met welk voertuig er wordt gereden, welke route moet worden gevolgd en afgelegd, alsook welke rij- en rusttijden er worden gemaakt — ook in staat is na te gaan of er aan de leden van de bemanning een persoonlijk controleboekje moet worden afgegeven, zodat zij tevens tot naleving van artikel 14, lid 7 en lid 8, verplicht is;

16 dat dit slechts anders zou zijn indien de krachtens artikel 14, lid 9, der verordening vastgestelde nationale wettelijke regeling de hierbedoelde aansprakelijkheid voor het bijzondere geval van verhuur van arbeidskrachten mocht leggen op de onderneming die tijdelijk personeel verhuurt;

17 Overwegende dat op grond van een en ander, gezien de stand van de communautaire regeling en de doelstellingen der communautaire regeling en de nationale wettelijke regelingen ten tijde der feiten in aanmerking genomen, de drie door de nationale rechter gestelde vragen in hun algemeenheid in de zin van vorenstaande overwegingen moeten worden beantwoord;

Ten aanzien van de kosten

18 Overwegende dat de kosten, door de Commissie van de Europese Gemeenschappen en de Nederlandse regering wegens indiening hunner opmerkingen aan het Hof gemaakt, niet voor vergoeding in aanmerking komen;

19 dat de procedure ten aanzien van partijen in het hoofdgeding als een in de loop van het geding voor de nationale rechter gerezen incident is te beschouwen, zodat deze laatste over de kosten heeft te beslissen;

HET HOF VAN JUSTITIE,

rechtdoende inzake de vragen, door de correctionele rechtbank in het arrondissement Charleroi bij vonnis van 13 juni 1977 gesteld, verklaart voor recht:

De verplichting tot naleving van artikel 14, lid 7 en lid 8 van verordening nr. 543/69 rust op de vervoersonderneming;

Dit is slechts anders indien die aansprakelijkheid in de krachtens artikel 14, lid 9, der verordening vastgestelde nationale wettelijke regeling, voor het bijzondere geval van verhuur van arbeidskrachten, mocht zijn gelegd op de onderneming die tijdelijk personeel verhuurt.

Kutscher Sørensen Bosco Donner Mertens de Wilmars

Pescatore Mackenzie Stuart O'Keeffe Touffait

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op vijftien december negentienhonderdzevenenzeventig.

De griffier

A. Van Houtte

De president

H. Kutscher

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL F. CAPOTORTI VAN 22 NOVEMBER 1977 [1]

Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,

1. Het gaat in deze zaak om de prejudiciële uitlegging van artikel 14, lid 7 en lid 8 van 's Raads verordening EEG nr. 543/69 van 25 maart 1969 tot „harmonisatie van bepaalde voorschriften van sociale aard voor het wegvervoer" onderscheidelijk aanvullende casu quo wijzigende bepalingen, vervat in de bijlage dier verordening en de nadien vastgestelde verordeningen nrs. 514/72 en 515/72 van 28 februari 1972.

Om mede met de verkeersveiligheid verband houdende redenen van sociale aard zijn in verordening nr. 343/69 nauwkeurige voorschriften gegeven betreffende de samenstelling der bemanningen van

1 – Vertaald uit het Italiaans.